

Tiny-sztori

Írta: Ebergényi Viktória

Minden jog fenntartva!

A könyv bármely részének, vagy egészének közzététele a szerző engedélye nélkül szigorúan tilos!

A borító az 123rf.com fotójának felhasználásával készült.

ISBN: 978-615-01-3243-3

E-mail: girlsandwomenmagazine@gmail.com

Honlapok:

vickykonyv.gportal.hu

girlsandwomenmagazine.gportal.hu

Ebergényi Viktória:

Tiny-sztori

Első fejezet

Sok felnőtt azt mondja, hogy tinédzsernek lenni könnyű. Pedig ez egyáltalán nincs így. Szerintem csak azért mondják ezt, mert később talán több problémájuk van és utólag már a régebbiek nem tűnnek olyan fontosnak. Pedig igenis fontosak. Minden egyes történés befolyásolja a jövőnket, bármi is legyen az. Még a legapróbbnak tűnő döntés is lényeges. Én még a gyermekkori tetteimet sem tudom feledni, sőt túlzás nélkül állíthatom, hogy sok olyan dolog van, amelyre jól emlékszem. Ha megkérdeznének, hogy mit ebédeltem 5 évvel ezelőtt, akkor bármennyire is csodálkoztok, tudom a választ: hamburgert és sült krumplit, amit házhoz rendeltünk, mert éppen akkor felújítás alatt volt a konyha, ezért anyu nem tudott főzni. Éppen egy narancssárga műanyagból készült széken ültem, ami azóta már nincs meg, mert pontosan 3 évvel később odaadományoztuk egy családnak. Ha azt hiszitek, hogy különleges képességem van, akkor most csalódást kell okoznom: azért jegyeztem meg ezt a napot, mert apu aznap döntött úgy, hogy nem akar többet foglalkozni velünk és lelép. Ma, 16 évesen még mindig emlékszem arra a napra, minden egyes mozdulatomra, mert mikor valami fontos történik velem, akkor azt a napot teljes egészében megjegyzem. Olyan, mintha csak tegnap történt volna mindez. Sem anyu, sem én nem tudtuk meg azóta, hogy miért tette ezt velünk apu. Miért volt számára fontosabb az a nő, akivel összejött, mint a felesége és a lánya? Persze azt mondják, a szerelem mindent visz, de ha így is van, a szeretet mások iránt még megmarad, nem? Úgy értem, hogy attól, hogy beleszeretett valaki másba, még tarthatná velünk a kapcsolatot. De nem. Ő nem ezt teszi. Nincs fenn egy közösségi oldalon sem, nem tudjuk a címét és a telefonszámát sem, így meg sem tudjuk keresni. Anyu már úgy van vele, hogy ha ő nem akar látni minket, akkor nekünk sem kell keresni őt. Talán igaza is van, de azért én mindig arról álmodom, hogy egyszer belép a házunkba. Milyen jó is lenne! Azt sem tudja, hogy cukorbeteg vagyok, hiszen az 14 éves koromban derült ki. Nem beszéltem neki arról sem, hogy ki tetszik nekem a suliban és még sorolhatnám. Az ő kicsi lánya, Tiny Mason időközben néha kicsit kezelhetetlen, de azért felelősségteljes tinédzser lett, de ő ezt nem is tudja. Nem érdekli. Anyu sem érdekli. Mi csak itt vagyunk, ő meg valahol máshol, és talán már másik gyereke is van. Ebből is

látszik, hogy nekünk, tiniknek is vannak fontos problémáink, és később sem szabad őket alábecsülni. Még a legapróbbnak tűnő gondok is fontosak akkor is, ha később vannak mások is. Szerintem ezek mind megpróbáltatások. Persze akkor látom ezt így, mikor éppen olyan napom, van, mert egyébként sokszor úgy érzem, hogy nem így van, csak kicseszés az egész. Bárhogy is legyen, a lényeg, hogy tininek lenni sem könnyű, mondjon bárki bármit. Én legalábbis így érzem. Jelen pillanatban pedig az a problémám, hogy a legjobb barátnőm éppen a sminkcucaim között kutat...

Második fejezet

Emily Ryan olyan átlagos, mint én, talán éppen ezért szeretem annyira. Minden problémámban számíthatok a segítségére, ahogy ő is az enyémmre. Mintha csak testvérek lennénk. De azért azt ki nem állhatom, ha kutakodik a cuccaim között. Pedig ő most pontosan ezt teszi.

- Szerinted ez megy a szememhez? - kérdezi tőlem a barátnőm, miközben felmutatja az egyik szemhéjfestéket. Nos, szerintem a barna szeméhez minden illik, de a haját nem hiszem, hogy megfésülte.

- Persze! - mondom olyan állelkesedéssel, ahogy csak tudom, de van okom feltételezni, hogy neki leesett, hogy valami most nem oké.

- Miért nézed a hajamat? – na, ugye!

- A szemhéjfesték tényleg illik hozzád, de az az enyém! És most komolyan Emily, ismered a fésűt? Mert kicsit kócos vagy - talán nem voltam túl durva.

- Jól van na, azért nem kell rögtön megenni! - oké, jogos a felháborodása.

- Bocsi Emily! Nem akartam bunkó lenni. Tessék, használd csak a szemhéjfestéket, ha szeretnéd! - engedem meg neki, miközben a fésű felé mutatok a szememmel, hátha érti a célzást.

- Jó, tudom, megbocsátva. Látszik, hogy miért vagyunk barátnők. Mert pont ugyanolyanok vagyunk. Szeretem, hogy veled őszinte tudok lenni. Szeretlek Tiny!

- Én is téged Emily!

- Odaadod a fésűdet is? Mert otthon nem találtam meg az enyémet. Fogalmam sincs, hogy hova keveredett - nos, a legjobb barátnőről tudni érdemes, hogy ő a világ legrendetlenebb embere. Az ő szobájában semmi nincs a helyén. Fogalmam sincs, hogyan lehet így létezni, de ő tud. Ez már szinte csodálatraméltó, de komolyan! Azt mondják, mindenki megtalálja a saját káoszában, amit keres, de valahogy a fésű esetében ez most neki nem sikerült. De mindegy is, mert ott vagyok neki én, aki kölcsön tudja adni a sajátját. Milyen rendes vagyok, mi?

- Vajon miért nem vagyok meglepve? - gúnyolódok tovább mosolyogva. Tudom, hogy ilyenkor nem haragszik meg, amiért ezt kérdezem. Ez amolyan szokás már nálunk. Mármint az, hogy ugratjuk egymást.

- Haha! - mondja, majd belenyomja a fésűt a hajamba.
- De vicces itt valaki!
- Az is vagyok! Nem úgy mint te! Te gonosz szőke! - na, kikérem magamnak ezt a megnevezést!
- Hogy mi?
- Jól van, nem mondok semmit. Egyébként is irigyellek, mert szőke vagy. Sokkal szebb, mint a barna haj.
- Szerintem meg pont a te hajszíned a szép. Bár nekem a szemem szebb. Mert a kékeszöld szem szebb, mint a barna. Ez bizonyított tény! - jelentem ki magabiztosan, majd Emily nevetni kezd.
- Te meg a bizonyított tényeid! Ha nem lennél, akkor ki kéne találni! De akkor most csak kölcsönadod a szemhéjfestéket, vagy az enyém lehet? - kérdezi, majd nevet tovább.
- Jó, legyen a tiéd!
- Köszönöm Tiny! Hát ezért szeretlek téged! Meg azért, mert finom szendvicseket csinálsz! - hát, ezzel nem vitatkozom.
- Igazán nincs mit! Vagyis van. Becsülj meg engem! - teszem hozzá!
- Meg is becsüllek téged - mondja, majd egy igazán felnőttes mozdulattal felveszi a szemüvegét. Bizony, neki még az is van. Ő nem azok közé tartozik, akik inkább kontaktlencsét hordanak, sőt, szerintem kifejezetten élvezzi, hogy szemüveget hordhat. Így okosabbnak néz ki.
- Tudom én azt!

Amint megtárgyaltuk a barátnőmmel a fontos dolgainkat és kisminkeltük magunkat, indulunk is a suliba. Minden reggel gyalog megyünk, mert nem lakunk messze tőle. Ja, említettem már, hogy Emily a szomszédom? Azt hiszem, hogy nem. Szóval mi már vagy ezer éve szomszédok vagyunk, mióta ő és a családja ideköltöztek. Jó, nem ezer éve, hanem 10, de hát olyan rég volt már az is. Az a nap is még mindig itt van előttem. A szüleimmel éppen kint játszottam a házunk előtt, mikor megjött egy hatalmasnak tűnő autó. Akkor lépett ki belőle két felnőtt és három gyerek, akiknek az egyike nem más volt, mint Emily. Bizony, neki vannak kistesói, méghozzá fiúk: az egyik a most 13 éves Byron, a másik pedig a 15 éves Jason. Na, jó, már ők sem kicsik. Sőt, már csajoznak is.

Ha jól tudom, van már barátnőjük, bár azt nem, hogy milyen komoly a kapcsolatuk. Mindegy is, a lényeg, hogy Emily és én már aznap összebarátkoztunk és tesókká fogadtuk egymást. Amint kilépett az autóból, a labdám odagurult hozzá, ő pedig felvette és visszadobta nekem. Persze akkor még nem beszélgettünk, de úgy kb. este 6 fele kiment a ház elé. Mikor a szobám ablakából észrevettem őt, azonnal lementem és bemutatkoztam neki. Másnap pedig már együtt játszottuk. Valóban a testvéremnek tekintem, hiszen minden gondomat és bánatomat megoszthatom vele, ahogy az örömet és a sikerélményeket is, suliba is együtt járunk azóta. Most is odatartunk, sőt, ahogy mindezen gondolkozom, már oda is érünk az épülethez.

- Nem tudom, hogy vagy vele, de én már unom a sulit - mondja nekem ezt Emily már számolni sem tudom, hogy hányadszorra. Róla ugyanis tudni érdemes, hogy nagyon vágyik arra, hogy dolgozhasson. Ő az a fajta tini, aki már nagyon felnőtt akar lenni. Én ebben a tekintetben más vagyok, mert én mindig élvezem az éppen aktuális éveimet. Szerintem mindegyikben van valami jó.

- Mintha ezt már mondtad volna valamikor - említem meg neki, mert hát így is van.

- Jaj Tiny, olyan izé vagy!

- Mi az, hogy izé?

- Hát... izé... - most komolyan ezen kezdett gondolkozni?

- Emily. Ez csak költői kérdés volt. Egyébként a kérdésemre a válasz: szópótló szó. Bár azt nem tudom, hogy milyen szót is pótolnál most vele. Talán a hülye szót? - azt hiszem, kezdek okoskodni. Pedig ez Emily szokása. Na, jó, az is lehet, hogy az enyém is. Jó, nem lehet, hanem biztos. Beismerem. Ő és én is okoskodóak tudunk lenni. De hát ez van.

- Mi az a költői kérdés? - ugye most ezt nem kérdezi komolyan?

- Az, mikor olyat kérdezünk, amire nem várunk választ - magyarázom neki úgy, mint egy tanár.

Bevetted! - most röhögni kezd. Emily most valóban röhögni kezd RAJTAM!
Na, ez már tényleg idegesítő!

- Mi? - teszem fel neki a nem költői kérdést.

- Azt hitted, hogy nem tudom, mi a költői kérdés. Bevetted! Háhá! - mondja mindezt úgy, hogy közben a kacajtól nehezen jönnek ki a szavak a száján.

- Olyan gonosz vagy! - állapítom meg durcásan.
- A gonoszság néha olyan jó - teszi hozzá gúnyosan.

Most, hogy mindezen túl vagyunk, megfogom Emily karját és hevesen bevezetem a suliba. Ki nem állhatom, ha valaki gúnyt űz belőlem. Amint beérünk a terembe, már sokkal higgadtabban és "mintha mi sem történt volna"-pofával leülünk egymás mellé.

- Nézd, már Peter is megjött! - hívja fel a figyelmemet a tényre, amelyet egyébként rögtön kiszúrtam.

- Igen, már észrevettem - válaszolom, majd érzem, ahogy az arcom pirulni kezd. Peter ugyanis álmaid pasija. Nem mondom, hogy kifejezetten sokat szóltunk egymáshoz a sulis kezdete óta, vagy ha mégis, akkor az pusztán szakmai társalgás volt. Hogy érthetőbb legyek: a tanulással kapcsolatos dolgok jöttek szóba. Szóval a lényeg, hogy nem vagyunk jó haverok, csak ugyanoda járunk. Mikor hozzá kell szólnom, akkor az egész testem beleremeg, különös bizsergést érzek, az arcom pedig pirulni kezd. Bár lehet, hogy nagyképűnek tűnhetek, ha azt állítom, hogy egészen jól tudom kontrollálni ezeket a dolgokat és úgy beszélek vele, hogy mindezen jelenségek alig észrevehetőek, hiszen egyébként bármelyiket meg lehet magyarázni azzal, hogy csak hőhullámról van szó. A lényeg tehát, hogy ő még csak nem is sejti, hogy mit érzek iránta. Örülök, hogy ez így van, mert barátnője van, és eszem ágában sincs tönkretenni a kapcsolatukat, mert a lelkiismeretem úgysem hagyja. Sőt, megkockáztatom azt mondani, hogy ha szingli lenne, akkor sem érdekelném, mert nem vagyok valami nagy szám. Az öltözködésem átlagos, általában farmert hordok és pólót, vagy topot, amire hidegebb időben pulcsit, vagy kockás inget veszek és sokszor viselek a fejemen ilyen-olyan sapkákat is. Bár Emily szerint menő a stílusom, mert ő maga is átlagos, csak talán nem ilyen módon, mint én, mert ő azért elegánsabb tud lenni. Persze, mikor megtalálja a fésűjét. Lényeg, a lényeg, hogy nem az a fajta csaj vagyok, aki bejön a fiúknak, főleg neki, mert a barátnője aztán igazán gyönyörű. Bár csak egyszer láttam őket, mert a csaj másik suliba jár, de már akkor meg tudtam állapítani, hogy nem érhetek fel hozzá. Peter egy igazán különleges fiú, aki nemcsak jóképű, de nagyon okos is. Ahhoz képest pedig, hogy általában nem szoktak bejönni a szemüvegesek, ő mégis nagyon

tetszik nekem. Sőt, nem csak tetszik, hanem teljesen beleszerettem. Azt egyébként a félreértések elkerülése végett megjegyezném, hogy attól, hogy szemüveges, egyáltalán nem az a filmekben látható fiú, akit kigúnyolnak a lányok, mert ő valóban jól néz ki. Tulajdonképpen a szemüvege nem ront az összképen. Ez olyan, mint hogy Emily is szép annak ellenére, hogy szemüveges. Szerintem ez a látásjavító eszköz egyáltalán nem csúfít. De tudjátok, mit szeretek még Peterben? A hangját! Valahogy olyan kellemes, hogy azt szavakkal le sem tudom írni. Minden alkalommal, mikor megszólal, olyan kellemes érzés kerít hatalmába, hogy attól boldogabbnak érzem magam.

Általában ebédidőben én és Emily együtt szoktunk kajálni. Ha jó idő van, akkor kiülünk az udvari asztalokhoz, de ha hűvösebb van, vagy éppen csepereg az eső, akkor odabent szoktunk enni. Most az utóbbiról van szó, ugyanis nemcsak csöpög, de kifejezetten szakad az eső. Mondjuk, egész nyáron alig esett az eső, úgyhogy így ősz elején ez igazán jól jön.

- Ki nem állhatom, ha esik az eső! - jegyzi meg mérgesen Emily, mikor kimeri a tányérjára az ebédet.

- Oké, azt értem Emily, de azért szerintem az a spagetti nem ártott neked semmit - muszáj volt ezt mondanom neki, mert úgy dőfte bele most a teli tányérjába a villáját, mintha éppen valakit le akart volna szúrni. Még szerencse, hogy az csak kaja, nem pedig ember, mert jaj lenne neki. Én csak óvatosan közelíték a darált hús felé, mert azt hiszem, hogy Emily ezzel sem lesz óvatos.

- A spagetti nem ártott, de az eső igen! Hogyan nézegessem így a fiúkat? Tudod, hogy csütörtökön mindig ebédidőben szokott edzeni a Sirályok néhány tagja. Mégis mikor láthatsz rögbiseket játszani úgy, hogy nincs rajtuk mez, vagy mi a szösz? Oké, hogy a pályán is nézhetjük őket, de az nem ugyanaz! - azt a mindenit! Jól felhúzta magát! Azért ez már túlzás! És valóban azt teszi, amit sejtettem: jól belecsap a darált húsba, még hozzá úgy, hogy a körülöttünk lévő emberek hajára is jut egy kicsi. Na de vajon ki kapja a legtöbbet? Hát persze, hogy én! Az egész hajam kajával van tele! Fúj, ez undorító!

- Emily! - ordítok neki, aztán észbe kap. Persze a helyzeten ez mit sem változtat. Úgy állok a többiek előtt, hogy darált hús fedi a hajamat.

- Bocsika! - mintha ezzel vissza tudná fordítani az időt. Gyorsan kiszaladok a